

er de gode Liv. Jeg mener, som sagt, at det ligger ganske udenfor Alderdomshjælpens hele Karakter at foretage en saadan Sondring, som det ærede Medlem saa krampagtigt klamrer sig til under Lighedens Maske.

Tilbage af de mange Argumenter, der har været førte frem, er der saa dette, at Kvinderne er dygtigere paa det huslige Omraade. Dette tør jeg ikke benægte, det er Kvindens Styrke og hendes Svaghed, det har maaske i mange Tilfælde hemmet hende paa den Livsbane, hun kunde ønske at følge, at man som noget selvfølgelig har henvist hende til det huslige Omraade. Men hvad enten det nu er tvunget, af Lyst eller trods Ulyst, at hun er slaaet ind paa den huslige Vej, staar hun maaske i sin Alderdom med nogle Færdigheder paa dette Omraade, som Manden ikke har; han har jo nemlig i de fleste Tilfælde faaet Lov til at vælge sin Livsbane, sin Livsvej, ham har man ikke hemmet med husligt Arbejde. Nu er Forholdet imidlertid det, at i de allerfleste Tilfælde, der her bliver Tale om, drejer det sig ikke om en gammel Mand eller en gammel Kvinde, der bor alene, nej, de vil i Regelen være henviste til at indlogere sig hos andre, og Kvinden maatte altsaa efter Satserne betale mindre for sig end Manden, og dette vilde selvfølgelig være ubehageligt for hende. Som oftest vil begge Parter, naar de opgiver Arbejdet, jo være ret hjælpeløse. Drejer det sig om Invalider, er det selvindlysende, at Mand og Kvinde kan være nøjagtigt lige vanskeligt stillede. Men lad os nu sætte det Tilfælde, at Kvinden virkelig her havde en Evne til at klare sig, der var noget større end Mandens, fordi hun havde nogle af sine huslige Færdigheder i Behold. Vilde det saa være nogen Grund til at give hende en lavere Aldersrente — man plejer jo dog egentlig ikke at straffe Dygtighed ved at give den en ringere Chance? Skulde det nu være, at en af de gamle Kvinder, fordi hun havde en vis huslig Dygtighed, fik en lille Smule af den Sum, der tilstodes hende, tilovers til lidt Fornøjelse af en eller anden Slags, ser jeg ikke, at Ulykken var saa forfærdelig stor, ogsaa hun vilde maaske ligesom Manden med Tobakken og Snapsen kunde ønske lidt Forgyldning paa Tilværelsen.

Det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange) mente, at det vilde formilde mig, naar det indrømmedes fra Mændenes Side, at de satte saa megen Pris paa Kvinderne. Ja, det kan ikke andet end

formilde mig, vel at mærke, hvis de saa vil vise det i deres Gerninger.

Formanden: Folketingsmanden for Aarhus Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Hegelund-Lange: I sin Polemik mod det formentlig uretfærdige i at have en forskellig Aldersgrænse for Mænd og Kvinder, rammer det ærede Medlem jo i første Række Ministeriet som det, der har fremsat Lovforslaget. Hvorledes denne Strid skal løses, skal jeg ikke blande mig i, men det ærede Medlem polemiserede ligeledes mod Hørup, og ham føler jeg en vis Forpligtelse til at tage i Forsvar overfor det ærede Medlem. Det kan han nemlig ikke gøre selv. Her begik det ærede Medlem den store Fejl at paastaa, at Hørups Argumenter var af en tidsbestemt og forbigaaende Natur, og det passer ikke. Det, som var det kloge og dygtige ved Hørups Argumentation, var netop dette, at Hørup med sin skarpe Sans for Realiteter straks slog ned paa det, som havde varig, jeg kan næsten sige evig Betydning. Hørup pegede paa det Faktum, som jeg tillige understregede ved Meddelelser om Undersøgelser andetsteds fra, f. Eks. fra Tyskland, at der med Hensyn til umiddelbare Livsfornødenheder virkelig er en Forskel mellem Mandens og Kvindens Behov. Hvis det ærede Medlem kendte Forholdene omkring paa Højskoler og mange forskellige Steder, hvor Mænd og Kvinder samtidig er i Kost, vilde det ærede Medlem vide, at der regner man faktisk med dette fysiologiske Faktum, at Kvinden behøver mindre end Manden. Her er ikke Tale om noget tidsbestemt, i 90erne gældende, som senere er blevet forældet. Nej, Hørup pegede paa det evigt fysiologiske Faktum, som jeg ikke tror, det vil lykkes det ærede Medlem trods al Iver for at naa frem til Lighed at omstyrte, saaledes at det ærede Medlem og hendes Medsøstre vil naa til at forbrænde lige saa mange Kalorier som Manden. Jeg vil gerne imødesæ Forsøg i saa Henseende, thi det vilde være nødvendigt, for at vi skulde gøre Indrømmelser. Men jeg tvivler om, at det vil lykkes det ærede Medlem at naa op til dette forøgede Brændselsforbrug af Kalorier. Altsaa, der havde Hørup Ret, det er et evigtvarende fysiologisk Faktum, han pegede paa.

Med Hensyn til, at den gamle Mand daarligere kan undvære kvindelig Hjælp end omvendt, er det, synes jeg, et smukt